



פניני הפרשה

ויחי יעקב בארץ מצרים, שבע עשרה שנה (מז, כח)

בספר אמרי נעם הביא בשם המקובלים שבשבע עשרה שנה שחי יעקב אבינו ע"ה במצרים תיקן את תשע מאות ושלישים שנותיו של אדם הראשון. וכתב שם רמז נפלא המראה על זאת שיעקב אבינו מכוון לשנותיו של האדם הראשון, המילה יעקב עם המילוי יו"ד עי"ן קו"ף בי"ת עולה **748**, ויעקב עולה למנין **182** וביחד (748+182=930) עולה למנין **930** כמו גיל פטירת האדם הראשון **930**.

וכמו כן במקרא קודש שלפנינו שמדבר על היות יעקב אבינו שבע עשרה שנה במצרים, הנה תיבת עשרה שנה עולה בגימטריא **930**. לרמזו שבשבע עשרה שנה שחי במצרים תיקן יעקב אבינו את תשע מאות שלשים שנותיו של האדם הראשון.

ועוד, נמצא שיעקב ויוסף חיו יחד י"ז שנים ראשונות לחיי יוסף, וי"ז שנים אחרונות לחיי יעקב. ורמז לדבר מה שאמרו ז"ל לעולם יפתח אדם ב- **טוב** ויסיים ב- **טוב** שזה גימטריא י"ז. והנה פעמיים י"ז עולה ל"ד בגימטריא ויח"י שחיו של יעקב היו חיים רק באותם ל"ד שנים שהיה במחיצת בנו אהובו. (מרכבות ארגמן)

מלאכי זכות אבות



המלאך הגואל אותי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק (מז, טו)

יעקב מברך את נכדיו מנשה ואפרים בברכה **המלאך הגואל אותי מכל רע** איזה מלאך יעזור לאדם להוציא אותו מהרע וישמור עליו, תלוי במעשיו אם מעשיו טובים אזי המלאכים הטובים- הסניגורים שברא. אך כאשר אדם עומד ללא מעשים טובים כעני, אזי יעמוד לזכותו, זכות אבות שבהם אנו תלויים, לכן נאמר בהמשך הברכה: **ושם אבותי אברהם ויצחק**, שהרי אברהם מסמל את החסד- **הויה (26)**, יצחק מסמל את הגבורה (דין) - **אדנות (65)** ו**שניהם** עולים כמנין **צ"א (91)** כמנין מלאך, לכן אפשר לפרש כוונת יעקב בברכתו: **"המלאך הגואל אותי"** הם זכות אבות כמנין **הויה אדנות**. (ברכת ה')

ועוד ביאר הגאון בעל **חת"ס סופר** זי"ע **המלאך הגואל אותי מכל רע**- הוא **יברך את הנערים** - שיסיר מהנערים את הרע. וכשתיטול מתיבת נערים את האותיות **רע**, ישארו האות **נו"ן** עם תיבת **ים** (בארמית דג), והיינו דגי הים, וממילא **יודגו לרב**- יהיו כדגים שפרים ורבים ואין עין הרע שולטת בהם.



מדרגות

הקבצו ושמעו בני יעקב ושמעו אל ישראל אביכם (מט, ב)

אדם נכנס לבית המדרש כדי להתחזק, ואת דברי החיזוק אינו צריך בהיותו יושב שם אלא אחר כך כשיוצא לרחובה של עיר. משל לאחד שנכנס לתדלק את מכוניתו, דלק הוא לא צריך בהיותו בתחנת הדלק כי שם המכונית עומדת ולא נוסעת, אולם הוא צריך לדלק כשהוא יוצא מהתחנה, כן דברי מוסר נצרכים בעיקר כשיוצאים מבית המדרש, אז-

באים נסיונות ועליו לזכור כל התורה והמוסר שלמד בהיותו בבית מדרש. ואם יעמוד בנסיון יתעלה ממדרגת **"יעקב"** למדרגה גבוהה יותר **"ישראל"**, כי הם ב' מדרגות שונות וזה: **הקבצו** לבתי כנסיות ומדרשות ו**שמעו** דברי תורה ומוסר, ועדיין אתם רק **בני יעקב** מדרגה קודם הנסיון, אולם בעת הנסיון האמיתי **שמעו** אל היצר חטוב שמזכיר לכם אשר למדתם בבית מדרש, ואז תתעלו **אל** מדרגת **ישראל**, וזאת כדי להתקרב ל**אביכם** שבשמים. (מרכבות ארגמן)

עשיר סוף הדרך

משה הגיע לזקנה ובניו החליטו להכניסו לבית אבות. לאחר יום הוא יושב בבית האבות ומחייך מאוזן לאוזן. שואל אותו חבר: **"מה אתה כל כך מבסוט?"** עונה משה: **"לא חשבתי שאהיה כ"כ עשיר בערוב ימי. הנה אני יושב כאן, כאשר פי מלא זהב, שערי כולו כסף, יש לי אבנים בכליות, סוכר בכמויות בדם, פלטינה באגן הירכיים ועודף ברזל בדם!"** נכנסו בניו לבקר ושאלו: **"אבא איך כאן?"** ענה להם: **"כאן, סוף הדרך"** 😊



מצוות תפילין

נפתלי אלה שלחה הנהתן אמרי שפר (מט, כא)

פירש הגאון הרב **"ויאמר אברהם"** **נפתלי** אותיות **תפילין**. על ידי מצוות התפילין זוכין לגאולה, עיין בספר מגלה עמוקות (וארא), וזהו **"אלה"** אותיות **"אליה"**, ככתוב הנה אנכי שולח לכם את **אליה הנביא** (מלאכי ג, טו). הנהתן אמרי שפר שפר בגימטריא עולה למנין **580** וכן **תפילין** עולה למנין **580**, ועוד מכאן רמז לבר המצווה שמניח התפילין, נושא ודורש ונותן אמרי שפר, דרשת בר המצווה, לפני הקהל.



שמה בלחמו

מאשר, שמנה לחמו (מט, כא)

אשר הסתפק בלחם פשוט, אך בפרוסת הלחם הפשוטה הרגיש **שמנה** כמי שאוכל מאכלים שמנים ודשנים. אך לא כן בבואו לתת לאחרים. כאשר נתן צדקה אזי, **והוא יתן מעדני מלך**- כך צריכה להיות הנהגתו של בן ישראל. בעצמו יסתפק במועט, ולצורכי צדקה יעניק מן המובחר.



הגיע זמן הגאולה

רש"י ז"ל מקשה למה פרשת ויחי סתומה, ומתרץ, שביקש יעקב אבינו ז"ל לגלות את הקץ ונסתם ממנו. הגה"ק רבי **שמשון מאוסטרופולי** זי"ע פירש נפלא, דהנה השבטים הקדושים כשמכרו את יוסף הצדיק פגמו בשם אהי"ה של הקב"ה. וידעו שגם צרפו את הקב"ה עמהם. והנה בשעה שאמר הקב"ה למשה רבנו ע"ה לגאול את ישראל לאחר

מוחשית לעזוב את ביה"ח ולנסוע לביתה. כשהגיעה, נעלה את דלת הבית, הרימה את ידיה לשמים וזעקה בקול לא לה: "אלוקים, אני רוצה להקריב לך קורבן! קורבן גדול!". היא הניחה ידיה ברפיון, קימטה את מצחה ושקעה במחשבות: **אם אחליט לא לנסוע-בשבת, מעתה, האם זה מספיק? לא! פסקה מיד. אני אוכל לעמוד בזה ללא קשיים רבים מדי! קורבן גדול, גדול, אני רוצה להקריב לך, אלוקים!** לפתע שמעה עצמה אומרת: "אני מקריבה לך את כל חי... את כל הבגדים שלי... הכל אני משמידה! מעתה אלבש רק בגדים צנועים, שאני לא חפצתי בהם אך אתה אוהב אותם!". במהירות, כאילו מישהו אחר פועל בתוכה, פתחה את הארונות הרבים והחלה מוציאה את בגדיה, ערמה מכל וכל לערימות ענק, בתוך אשפתונים גדולי ממדים. משסיימה, ולא נותר עוד שום פריט לבוש בארונות, הציתה הכל והביטה מוקסמת בלהבות. זהו, זה מה שביכולתה להקריב. כילתה חמתה בעצים ובאבנים, בבגדים, וקיוותה בסתר לבה כי בורא עולם ירחם ויחוס על נשמתה. כעת, משקיבלה על עצמה ללבוש ביגוד צנוע בלבד, התגלתה בעיה, היא אינה יכולה למצוא חולצה צנועה בעלת שרוולים ארוכים, ואפילו אחת. כיצד תחזור לביה"ח? והרי קיבלה על עצמה. לבסוף הבריק במוחה רעיון, היא תלבש את הפגימה של בעלה. היא לבשה אותה בחיפזון, וחזרה לבית החולים. למחרת עברה את הניתוח. הרופאים הוציאו מבטנה גידול בגודל אשכולית. כאשר התעוררה, ניגש הרופא אליה ואמר בהתרגשות: "אין גרורות. הכל נקי לגמרי. לא נותר זכר לגידול. קשה להאמין איך אתמול הכל נראה אחרת. אתמול נראתה הבטן מלאה ונגועה, ובניתוח כלום! מעולם לא היה לנו מקרה כזה בעבר! אין לנו הסבר איך זה קרה!". בהניחו לפניו את הצילומים-מאתמול. רות הרגישה שהקרבן התקבל. מאותו יום היא מתקדמת בקצב מעורר פליאה. כיום היא אישה צנועה, כובע לראשה, שרוולים ארוכים מכסים את ידיה והיא גם אישה בריאה.

(יקרה מפנינים)



פתגם השבוע:

עישון = רעל, רעל = מוות,

מוות = שינה, שינה = בריאות,

מסקנה: עשנו למען בריאותכם? 😊

ברכה לסיום:

רציתי לברך אתכם ביום שמח, שפרנסתכם תצמח כעציץ פורח. בריאותינו תתמיד ולא כאורח. חיוך על שפתינו ☺ כאור זורח, וכספנו ✨ לא יתאדה כריח ונזכה לראות בביאת משיח. אמן ושבת שלום, אוהבכם, דוד יעקב

210 שנים, משה רבנו סרב, והטעם כי חשב משה שעם ישראל פגמו בשם י"הויה, נמצא שהשבטים עם הקב"ה ביחד 10, וכל אחד פגם בשם י"הויה, נמצא **260**, שהרי $260 = 10 \times 26$, ולכן לפי סברת משה עדיין לא הגיע זמן הגאולה. לכן כתוב **וירא כי סר לראות- סר** בגימטריא **260**. על זה אמר לו הקב"ה **אהיה אשר אהיה** - טעות בידך - הם פגמו בשם אהי"ה - בגימטריא הוא $210 = 10 \times 21$, והגיע זמן הגאולה. והנה יעקב אבינו ידע שבניו פגמו בשם אהי"ה, אבל לא ידע שצרפו את הקב"ה ואי"כ אהי"ה שהוא $21 \times 9 = 190$ עם הכולל. אם כן, יעקב אבינו ביקש לגלות הקץ, שבגימטריא **190**, שכבר הגיע עת הגאולה, והנה נסתם ממנו הטעם "כי נסתלקה ממנו שכונה". (שפתיים ישק)



תפילה במתח

אֲשֶׁר לָקַחְתִּי מִיַּד הָאֲמֹרִי בְּחַרְבֵי וּבְקִשְׁתֵּי (מה, כב)

פירש רש"י: **בצלותי ובבעותי** שפירושה בתפלה ובתחינה. מאיזה טעם נמשלה התפילה לקשת? **הרבי מקוצק** זי"ע, תירץ: כי ככל שהיורה מותח ומושך אליו יותר את המיתר, כן מרחיק החץ לעוף. כן היא התפילה; ככל שהאדם מקרבה יותר אל לבו, להתרכז בה, כן מרקיעה היא שחקים ופועלת יותר.

הקרבן שהתקבל סיפור ללעבת

רות כחן (שם בדוי) הייתה אשה רחוקה מדת ומקיום מצוות. מאז הכירה את עצמה אהבה בגדים, לגווון, להחליף. תחביב זה היה מרכז חייה. כאשר שמעה על מקום מרוחק בו מוכרים פריטי לבוש מיוחדים- מיד נסעה למקום זה. היא הקדישה לקניות שעות מרובות מזמנה, הון עתק והמון זמן ומחשבה. התאמנה במכוני כושר, שמרה על דיאטה קיצונית לאורך שנים והכל למען הבגדים. ארונה היה גדוש בבגדים אותם לבשה פעם אחת. תמיד חידשה וכמעט שלא לבשה בגד בשנית. בבוקר בהיר, התעוררה עם כאבים חדים בבטנה. כדרך האדם, ניסתה להתעלם לתרצם בתירוצים שונים, אלא, שהכאבים התגברו, עד שלא היה מנוס מלעבור בדיקות. תוצאות הבדיקה היו הרות אסון. הרופא בישר לה שגידול ענק נמצא במרכז הבטן, וכבר שלח גרורות לכל האיברים הפנימיים. עולמה חשך בעדה. היא הביטה ברופא ומתקשה להאמין כי בה המדובר. "עליך לעבור ניתוח דחוף להסרת הגידול, כבר מחר השכם בבוקר, עליך להיות בצום. לאחר הניתוח נתחיל בטיפולים כימותרפיים. למרות זאת, אני חייב לספר לך את האמת, אני לא נותן לך הרבה סיכויים" - חרץ בגילוי לב, "משמעות הגרורות כי אין אפשרות להסיר את כל הגידול ומטבע הדברים מדובר רק בעניין של זמן, עד שיתפשטו בכל הגוף". היא אושפזה בביה"ח והחלה לחשוב על חייה: האם זה הסוף? האם גורלה לגווע? תמהה. לפתע, החליטה ללא כל סיבה